

Kávový mlýnek

Kávový mlýnek je můj kohout. Jak zarachotí, probudím se a mám žízeň. Ale voda ještě nevřela a kávový mlýnek drtí malá tvrdá zrníčka, malá hnědá zrníčka. Naberu si jich do hrsti a pranic se nebojím, že se pohnou. Já je dobře znám. Umele se z nich prášek a voní po celém bytě. Když se umlel, hrám si s kávovým mlýnkem. Otvírám a zavírám jeho víčko a vyklepávám na bílý papír prázdnou zásuvku. Pak mi ho bratr vezme a točí klikou, jako že je kolovrátkář. Nebudeš si dlouho hrát! Neboť vtom Marie nalévá již do hrníčků kávu. A snídáme.

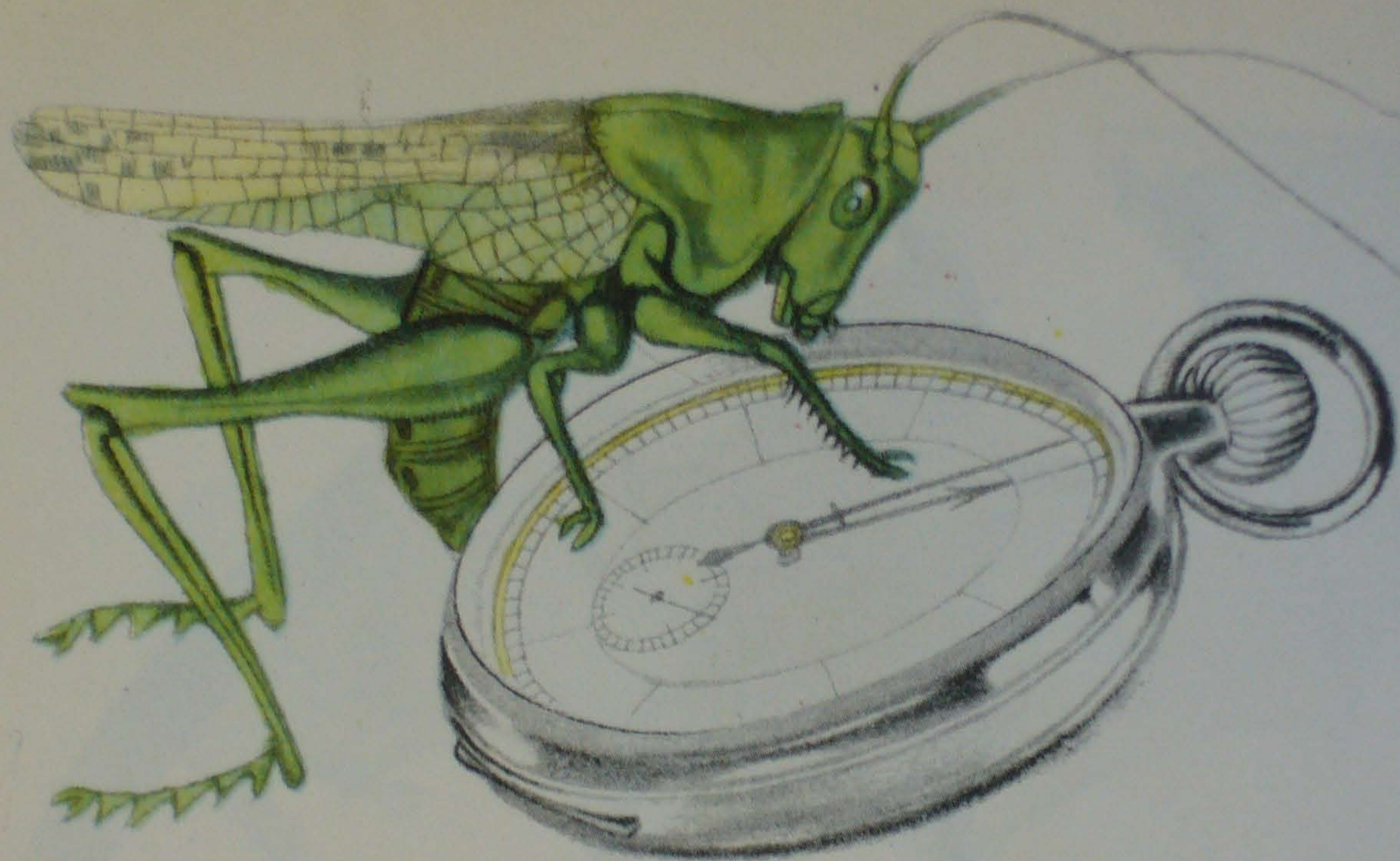

Plotna

Plotna je má nejmilejší věc. Bublá to na ní a já poslouchám cizí hlasy. Když se vaří kaše, nějaké dítě v hrnečku ji prská z úst nahoru. Tak jako já. Když vře krupičná polévka, je v hrnci vír a točí se šikmo nad hladinou. V zimě to v hrncích zpívá. Hrnečky vřou a duše se vaří. Když už je toho moc, nadzvednou pukličku a odletí na strop. Pak se dušička rozplyne. Plotna je má nejmilejší věc. Všechno se na ní rychle proměňuje a nic nezůstane takové, jaké bylo. A já mám červené tváře.

KOBYLKA LUČNÍ

Bylo to jako sen. Prohlížel jsem si obrázkovou

Vlčí mák

ouchám
zvonice
u, slyším

Brašna

Nejhezčí ze všeho je kožená školní brašna s pásky na ramena a s plechovým zrcátkem. Když na ni dýchnu, zpotí se. Pak dýchám na zrcátko. Dokud jsem ji vídával, jak visí mezi dveřmi u obchodníka v městečku, zdálo se mi o ní v noci. Emil ji dostal k svátku. Nechal mě podívat dovnitř. Je tam slabičkář, počtenice, tabulka s hubkou a kamínek, pole-

Dě... úst a rozpínat

SEDMITEČNÁ

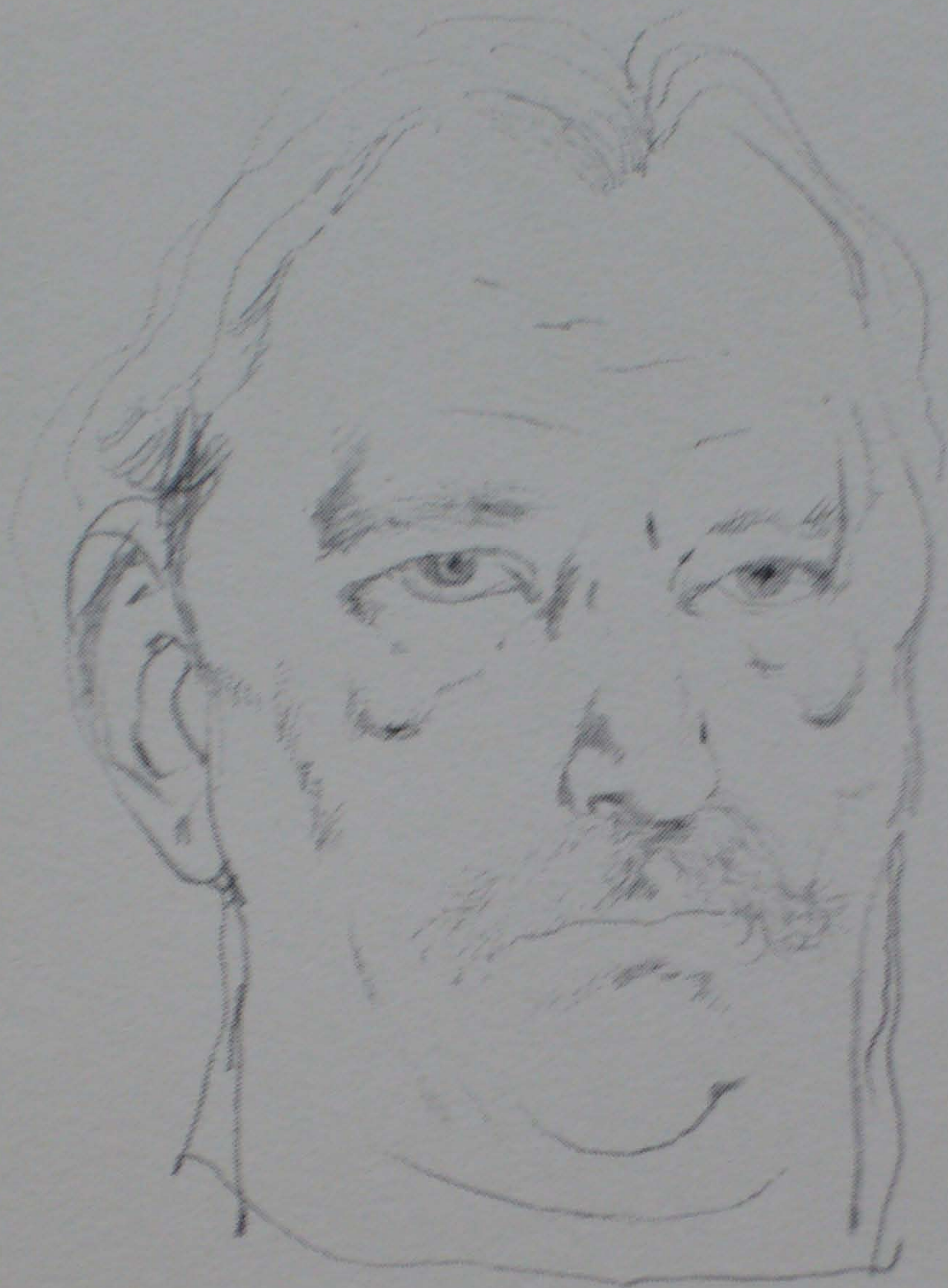

DEŠTNÍKY

PODZIMNÍ
ROZČITADLO

Znám já jedno žitné pole,
už je celé ve stodole.

TRNO

jm

na

již

fer

a j

př

na

vý

rel

ce

ka

sv

s i

M

Ji

žá

Pam

po

po

by

vi

v

Sku

v

n

p

st

„

p

P

fi

Kd

H

h

H

k

s

Mě vždycky
láká to,
co ještě není
rozřešené,
když na to
přijdu,
ztratí to
pro mne
přitažlivost.

V mládí jsem hltal takzvanou
klasiku, především
Dostojevského, jeho Bratry
Karamazovy, novelu Hrůza, ta
mě vzrušila. Tolstoj, Gorkij,
Čechov. Z našich mě fascinoval
Ladislav Klíma. Ze všeho nejvíce
mě ovlivnil normální život,
vždycky jsem rád pozoroval
jednotlivé typy.

Zajímá mě maska. Má zvláštní
vnitřní napětí a je schopna
tolika výrazů, v kolika situacích
se octne. Bez situace je
indiferentní. Proto mám loutky
rád.

Vůbec ta jenom dětská literatura
mně vždycky zaváněla
povrchností, tím, že ji autor psal
levou rukou *cedle* své vážné
práce. Ten postoj jsem nikdy
neměl. Všechny ilustrace pro
dětské knížky jsem vždycky
dělal jako konečný cíl své práce,
dával jsem jim všechno, co jsem
dovedl.

Dětství se projevuje bez úmyslu,
spontánně, hrou, kdežto umění
je záměr, vůle, práce.

Inteligentní a pilný člověk se
může naučit třeba deseti
jazykům, ale nikdy si nemůže
naplánovat, že bude umělcem.
To v něm buď je a táhne ho to
k tomu, anebo ne.

Mé filmy jsou aktuální, i když si
toho nikdo ne všiml nebo nechtěl
všimnout. Nejde mi o to,
vyprávět jen tak nějaké pohádky
pro pobavení dětí a dospělých.

Mám rád realismus, ten svůj
realismus. Já si nedovedu
představit abstraktní tvar jen
pro tvar; když to není
zdokonalení a vychutnávání
tvaru z přírody, tak to nedělám,
nerozumím tomu.